

Daniel J. Meyer
A. K. A., Also known as
(Alias)

Překlad Petr Gojda

Postavy

Alex – ve věku mezi 15 a 25 lety

Poznámka ke čtení a inscenování textu

Vzhledem k tomu, že hru jsem psal pro uvedení v Katalánsku, střídal jsem v textu španělštinu a katalánštinu a dokresloval tak idiomatické zařazení různých hlasů. Tuhle výrazovou rozrůzněnost a expresivitu by měla mít na paměti i jakákoli inscenace provedená v jediném jazyce.

Prázdné řádky označují ticho, během kterého postava naslouchá otázce, na kterou bude na dalším řádku odpovídat.

Dlouhá vodorovná linka označuje změnu času a místa.

Pro inscenování textu by měl být herec obklopen publikem, alespoň ze dvou nebo tří stran.

PRVNÍ SCÉNA

Alex, protagonista, možná sedí mezi diváky.

— Alex. Jmenuju se Alex.

— Nevim.

— Nevim. Češtinářka mi řekla, ať sem přijdu. Tak jsem tady...

— Nevim, vždyť to říkám!

— Ne, chuť mluvit nemám.

— Jo, jsem naštvanej.

— Protože tady nemám co dělat. Já jsem v pohodě.

(Do publika) Jsem naštvanej. Ale to jenom na chvílku. Já se moc nenaštávám. Žijem jenom jednou, *(někomu v publiku)* co, šéfe? Tak si to musíme užít. Máš super sestřih.

Jsem veselej člověk. Je mi čtrnáct a nemůžu si na nic moc stěžovat. Žiju v docela fajn domě a mí rodiče... jsou stejně otravný jako všichni oldíci, ale někdy jsou fakt super.

Chodím do školy, nudím se, chodím domu. Potom někdy zajdu do parku za kámošema a udělat si úkoly z matiky. Protože matikářka nám dycky dává úkoly. Ostatní jsou víc na pohodu nebo na to kašlou. Poslední dobou na to nějaký úči kašlou a... už jsem za to rád. Fakt je, že pár týpků ve třídě dělá děsnej bordel a... oni na to pak kašlou. To se dá pochopit. Chudinky.

Tak obecně jsem dobrej student. Krom těláku... uf... to běhání a sportování... pruda. Tohleto pobíhání a pocení moc nemusím a... vypadám cajk *(někomu dalšímu v publiku)* nebo ne?

Foćus mam rád, ale zas ne moc dlouho; na těláku eště míň. Nutí nás do dresů, kerý tssssss... *(ukazuje palcem dolů)*

Takže hraju, ale s vlastníma hadrama. A když vidím, že se začínám potit, tak končím. Úče dycky řeknu, že je mi zle. Podívá se na mě, jako že ví, že simuluju, tváří se jako : „zpracovávám data, teď ti to dám sežrat“ - z toho pohledu je jasný, že ví, že kecám, ale... Co mi na to může říct?

— No tak, Alexandře. Zpátky na hřiště a běhat.

Jo, říká mi Alexandře nebo jak ji to zrovna napadne. Bude to tím, že jména všech jejích žáků jsou dlouhý... I když já se menuju prostě jenom Alex. Nevadí mi to, jenomže ona...

— Jmenuju se Alex.

— Dobře, Sašenko.

A pak mi ukáže, ať si du sednout a odpočinu si. (*Zopakuje pohyb její ruky*)

Nedávno mi řekla, že to mám z kouření.

— Co blázníte?

Zatlouk sem to, kámo.

Co mi tadle pani má co předhazovat, že kouřím?

Povídá, že smrdím kouřem a že příště to řekne mejm starouškům.

— Tsss!

Sedám si na lavičku a čučím, jak běhají kámici. Holky můžou dycky skončit dřív. Taky je nechává tancovat nebo tak, protože prej i tancování je způsob cvičení. No není to k posrání? To je mnohem zábavnější. Já chci taky tancovat! (*Nadhodí pár kroků*) Ale jsem jak myška. Nechávám to plavat a pozoruju, jak tancujou a hrajou fotbal. Pitomečci!

Támhle je Mártý. Nechápu, proč se tak ztrapňuje a běhá sem a tam. Je fakt vtipný ho sledovat, jak se míče ani nedotkne a furt jen čučí, jak běhá sem a tam, sem a tam, sem a tam. Míč mu proletí nad hlavou nebo bokem a on ho sleduje; sem a tam, sem a tam, sem a tam...

(*Dalšímu člověku v hledišti*) Ne! Nedívej se na mě takle. Myslíš, že jsem tady, protože jsem asociál? Třídní wierdo?

Tak hele, mě fakt dost sere, když mě posílají na tendle typ sezení, ale... protože nemám co říct a je mi trochu blbý sem chodit a nemluvit o žádném problému. To je celý.

— Díky.

— Ano, zůstanu tady a poslechnu si příběhy spolužáků.

Pani, co tydle sezení vede, je děsně otravná. Je hodná, ale otravná.

Rozuměla si s mojí matkou. Chodili spolu cvičit nebo tak něco, a skamarádily se.

Konec sezení. Jdu dom.

— Čau, mami!

— Jo, všechno dobrý!

— Jo. Zavolej, až bude večere!

Zavírám se v pokoji. Pouštím si hudbu.

A tancuju.

Hudba. Zpívá a tancuje.

DRUHÁ SCÉNA

Jsem u sebe v pokoji, hodím sebou na postel a du na mobil. Oldíci jsou dost na pohodu, nechávaj mě bejt na mobilu a dělat si svý věci, nemontujou se do mě. Taky jim k tomu nedávám moc důvodů. Mám dobrý známky, nebo průměrný. Nemám žádný problémy s lidma... (*Vrací se očima k dříve oslovenému divákovi*) i když ty si myslíš, že jo.

Fakt. (*Směje se*). S nikým nemám žádný problém a mám dost kámošů. Nemám problémy ani s drogama (*divákovi*) i když ty si zase myslíš, že jo. Špeka jednou za čas, ale alkáč nepiju a nehulím nikdy sám. Taková záležitost mezi *fellows*... (*divákovi*) stejně tak to máš ty (*dalším v publiku*) nebo ty, nebo támleten.

V posteli vytahuju mobil. Stahuju si apku. Vinc povídal, že Tinder teď funguje i pro mladý. Bomba, kámo. Uff.... je to mnohem lepší než ta píčovina, co jsem používal předtím. Kousek od nás je několik buchet. Většinu z nich znám, jsou to sousedky, o těch dobře vím, a taky holky ze

školy. Kurva! Tady je snad úplně každé. (*Dalšímu z diváků*) Máš to taky tak? Znáš je všechny?

Nickname si dám... (*dalšímu z diváků*) Si myslíš, že ti to prozradím? Jseš blbej nebo co? Nechci, abys věděl, kdo jsem... Fotku obličeje tam taky nedám. Dám tam jednu, na kerý jsem z profilu a... dost mi to sekne: nahoře bez, trochu bokem, zatnutý svaly.

S mobilem v ruce.

Kočka.

Like

Hotka.

Like

Bloncka.

Like

Bye bye.

Super.

Ne!

Pryč odsud.

Skřetka z Mordoru.

Hmmmm... Nevim, dál.

Wow!

Píp.

Cusik. Jak je?

Hojky. Dobry. Co ty?

Jak sem si te prohlid, dobry. Mas vic fotek?

Jo. A ty?

Posles nebo jak?

Ty první.

Moje fotka v plavkách. (*Póza*)

Moje fotka s prsákama. (*Póza*)

Jsem ten napravo!

Ne. Ten druhý

Píšem si celej večer.

— Veeečereeeeeee!

— Už běžím!

Mamka. Volá mě na večeri.

TŘETÍ SCÉNA

Další den. Škola. Hodiny. Nudim se. Ale myslím na Sofii. Jmenuje se Sofia. (*Ukazuje telefon*) To je holka, do hajzlu!

Márty říká, ať se večer společně kouknem na seroš, kerej sledujem na Netflixu: *Stranger things*. Mártyho brácha povídá, že je boží a to studuje film. Všichni říkaj, že je to pecka, ale já... nevím. Nějak tomu nemůžu přijít na chuť. Je to napínavý a chvílema *creepy*, ale... na prdel si z toho nesesdám. Myslim, že ani Márty, ale jako dycky chce kopírovat bráchu. Dyž mu brácha řekne „s tímhle tričkem určitě nějakou sbalíš“, tak to je *cool* a Márty si ho nasadí. A když nás prosí, abysme mu skovali géčko a nic neřekli jeho matce, tak to uděláme... Ale taky je pravda, že nám občas strčí nějaký to brčko a my neodmítnem.

— No ták! Dyť to máš všechno rád.

Toho týpečka fakt nemiluju.

— Kámo, Márty! Příště řekneš bráchovi, ať si to sková sám. Eště to za něj jednou slízneš, *bro*.

Minule jsem si ten pytlík musel nechat já, protože mi ho hodil, když vešla jejich máti.

— Kemo, do hajzlu! Nesnáším tvrdý drogy, ani náhodou.

Hned jak odešla z pokoje, otevřel jsem okno a vyhodil to.

— Vyjebat s tou stračkou!

— KURVAFIX! Čmoude jeden rozmazlenej!

Řek jsem Mártymu, ať už to bráchovi neskovává. A že když to bude chtít zpátky, ať si to jde najít a sková si to sám.

Ať jde Mártého brácha pěkně do prdele!

Jo... proč to vlastně povídám?

Už vim! Takže Mártý mě pozval na *Stranger things*... Ježíš, kámo, já to snad nevyslovím. *Stranger things, Stranger things, Stranger things. (Jednomu z diváků)*. Tak to zkus říct rychle a správně sám. Uvidíš! *Stranger things, stranger things, stranger things...*

Prostě mě pozval a já jsem řek ne. Musel jsem dorazit na... no, na další sezení a...

Tady jsem.

— Ahoj.

Mám se fakt moc dobře.

Protože...

(*Spiklenecky, jednomu z diváků*) Stydím se vysvětlovat všem těmhle lidem to s tou buchtou, ale jsem spoko, protože včera po večeri jsme si zas psali.

Předtím jsme to neřek. Stydim se. Ale... je to skvělý.

Hele, jak na mě koukaj... jsou smutný. Dycky na tyhle sezení choděj povídat smutný věci. Rád bych, aby byli tak spokojený, jako já.

...Protože... jsem poznal jednu typku. Pardon, dívku.

Jo. Vlastně, ještě jí neznám, ale psali jsme si celou noc.

Prostě... nejdřív jsme se představili. Jmenuje se Sofia. Je blond, světlý oči.

Strašně krásná holka. Hubená, prsa jak... Pardon! Je velmi atraktivní.

Sympatická.

Jo, je hodně chytrá. Chodí do školy v centru a asi má dost peněz. Jakože vypadá, že má prachy. A ještě ke všemu vyskočilo na Tinderu, že ode mě bydlí jen kilák. Takže asi bydlí od nás na sever, protože na druhou stranu je

to dost špína a to ti teda povím - tahle nevypadá, že je z *shady* čtvrti. Na fotce je navíc někde jako u Karibiku.

— Já? Svoji fotku v plavkách.

— Jo, bez trička. Kámo, co je? Nevypadám dobře? Pche.

— Poznáváme se.

Sezení je u konce. Děsná pruda, i když jsou tam fajn lidi. Smutný, ale fajn. Vyprávěj o svých rodinách, jak se v nich cejtěj a podobný divnosti. U nás doma je to naštěstí... dobrý. A se staříkama... taky.

— Čau, mami.

Tentokrát jí neříkám matko. Mam dobrou náladu.

— Jo. Zavolej, až bude večere!

— Jo, úkoly už mám.

Chci se jenom dostat do pokoje, zapnout si mobil a dát se do psaní se Sofií.

— Jo, mami. Sezení šlo dobře. I když nevím, proč tam musím chodit.

— Ne... nechci si povídat... o ničem. Můžu?

A teď už jo, teď už se zavírám u sebe v pokoji.

Beru mobil. Zapínám data.

Ahoj.

Neodpovídá. Není online. *Fuck!* Dávám se do čtení včerejší konverzace. Je boží.

Pouštím hudbu.

Hraje hudba a on tančí.

Napadlo mě, že takhle se připojovat na mobilu z domova je trochu jako takovej ten krám ze *Stranger things*. *Stranger things, Stranger things, Stranger things, Stranger things...* Fakt není možný to říct rychle a správně. (*Obrací se na stejného diváka jako dřív*) Nebo jo? Vždyť jsem ti to říkal.

Je to jako ta vysílačka ze *Stranger things*. Oldíci mi dovolujou bejt na mobilu doma i brát si ho do školy, ale nová říd'á teď nechce, abysme si mobily do školy brali, takže... si je necháváme doma a píšem si jen z domova. Prej abysme neztráceli pozornost. Prostě se z toho stala vysílačka, ze kerý si voláme s felákama a místo abysme chytali šum, projížděli net nebo... v tom seroši vlastně po vysílačkách nikoho nebalili. Jako ok... myslím, že má říd'á pravdu, že učení jde bez mobilu ve třídě líp. Je mñ problémů.

Píp.

Ahoj. Jak je? Jakejs mel den?

Skvele, uplne vyborne... Celej den na tebe myslím, ale... jsem uplne mimo. Moc jsem toho neudela. Jak se mas ty?

Po chvíli se mě ptá, jestli mám Instagram. Posílá mi svůj profil. Prosí mě o můj, tak jí ho dávám. Kurva! Na Instáči mám napsaný, že je mi čtrnáct a ona to uvidí, a na Tinderu píšu patnáct.

Jdu na Instagram. Doufám, že si nevšimne, že jsem se na chvíli odpojl.

Jdu do nastavení. Upravit.

Alex, 14 let. „Život je tady, aby sis užíval, bro“

To stejný, ale...

15 let.

A kurva! Teď si toho všimnou kámoši a taky matka... Jo, mám moderní matku s Instáčem, která mě donutila, abych si jí přidal do *followerů*.

Nechávám:

Alex, miluju život a...

Ne!

Alex. Life's too short to last long. Let's live!

Jo. Super.

Je to první věta, co na mě vyskočila na Googlu, když jsem hledal „věty life“ Něco jsem tam dát musel a... dobrý. Ájina je dycky dobrá.

Otvírám si její profil a začínám *scrollovat*. Dávám lajky na její fotky, tam kde je sama.

Taky mi lajkuje fotky.

Píp.

Nevedela jsem, ze mas rad hip hop.

Mam, je super.

Ja taky.

Fakt? To me nenapadlo.

Myslel sis, ze jsem nejaka fiflena, co posloucha akorat pop?

Woouooooooooow. Je ironická a zábavná. Jsem z ní paf!

Like

Like.

Favourite. Prinscreen.

Like.

Libi se mi.

Krasko.

Tady ti to fakt sekne.

Like

Like.

Je top. Takhle typka je prostě top.

Ty mikiny s kapucou mas na sobe porad z nejakoho zvlastniho duvodu? Totalni rapper!

— VÉČEŘÉÉÉÉ!

— UŽ LETÍÍÍÍÍM!

Musim veceret. Napisem si zas potom + smajlik s cervenymi tvaremi.

Líbající smajlík se srdíčkem.

Uffffff.... strašně se mi líbí.

Jdu večeret a zase mám na hlavě kapuci. Nikdy ji nesundávám. Možná, že je na čase...

Píp.

Neodpovedel jsi mi na to s tou kapuci.

Dycky ji mam nandanou. Libi se mi.

Husty. + Libi se mi + smajlik se zamilovanyma ocima.

— Jo. Kapucu mám vždycky nandanou. Má to různé důvody a je jich hodně. Ale... už jsem to vysvětloval, ne?

— Kvůli novějším účastníkům? Uffff... Nuda!

— Mě je dobře, jsem šťastnej. Tak proč sem musím chodit?

— Ok, no. Nosím kapucu, protože když jsem byl malej, styděl jsem se ukazovat. V naší čtvrti věděli, že nejsem dítě svých *oldies* a já se skovával. Pozdějc jsem se přes to přenes a bylo mi to už jedno, ale začal jsem mít rád hip hop a... je to *cool*.

— Adoptovali mě, když mi byly tři.

— Ne, nebylo to tady. (*Odfoukne si*) Bylo to v Řecku. Myslím... nebo tam někde.

Tak hele, já se cejtím jako dítě svých staroušů, tím myslím svoje rodiče, svoje... rodiče. Necejtím se jako nějaký arabáš, ani syřan nebo co, to už vůbec. Stejně ten příběh moc neznám. Válka v Jugoslávii, spousta divnejch přesunů... Oni už na Balkán přišli jako imigranti, ale já ani pořádně nevím, proč... Nic moc o tom nevím, ani mě to nezajímá. A nevím ani, proč o tom mluvíme.

—Mě tyhle vaše sezení přijdou skvělý. A pravda je, že je mi tu s váma čím dál líp, ale nechce se mi vysvětlovat žádný depky. Je mi fajn... se Sofií dělám pokroky a radši bych vám povídal o tom.

Než budu pokračovat, musím vám říct, že už jsou to tři týdny, co jsem se začal se Sofií bavit a... ta záležitost se už hodně posunula. Chcete o tom vědět, ne?

ČTVRTÁ SCÉNA